

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2003. szept-okt.

VIII/5. szám

Ára: 175,- Ft

Csicsó – kegykép

Himnusz a szent angyalokról

*Krisztus, te fénye a szent angyaloknak,
emberi nemnek ura és vezére:
add, hogy a mennyet birtokoljuk egykor
jószágod által.*

*Szent Mihály angyalt, békességnek őrét
küldd el a mennyből néped oltalmára,
fordítsa jóra erős karja által
minden ügyünket.*

*Gábrriel angyal, erősséges Hírnök
űzze el tőlünk ősi Ellenségünk,
jöjjön e házba, látogasson minket
szent templomodban.*

*Ráfael angyal, üdvösséges Orvos
jöjjön el hozzánk, hadd gyógyítsa lelkiünk,
óvja a gyengét, irányítson minket
vándorutunkon.*

*Légy velünk, kérünk, asszonyunk, Szűz Mária,
s angyali rendek dicső sokasága,
mellettiünk álljon szentek társasága
és pártfogása.*

*Adja meg mindezt Atya, Fiú, Lélek,
Szentháromságban egylényegű Isten,
kinek visszhangzik örökké a földön
nagy dicsősége. Amen.*

*Dobszay László: Latin-Magyar himnárium
(énekítő Egyház 259.)*

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

H. Newman: Szeretetreméltó Anya	1
Damaszkuszi Szent János: Kisasszony napjára	2
Kegyelme Anyja	5
Negyedszázad	5
II. János Pál pápa: Fájdalmas Szűzanya	6
Szent Szorfóniusz: A Szent Kereszt tisztelete	7
Istennek gondja volt rá	9
Barsi Balázs: Szeretlek szent Órzóangyalom	12
Gobbi atya: Veletek a harcban	13
Szent Mihály segít	15
Barsi Balázs: Nagy lehetőségek	16
Szent Claret Antal-Mária elmékedése	19
Szőkefalva, június 17.	21
Török József: Érdemes figyelni	22
Mária kegyhelyek	
Csicsó	23
Wies	24
Rózsafüzér	
A teljes rózsafüzér	25

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Wies – kegyeszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szeretetreméltó Anya

H. Newman

Ez a megtisztelő cím is teljes büntelenségében találja alapját. A bűn természeténél fogva valami rútot és utálatot keltő, a kegyelem ellenben szép, vonzó és szeretetet keltő.

Azt mondhatná valaki, hogy Mária szeplőtelenége önmagában őt az ő földi életében még nem tehetette szeretetreméltóvá, mert egyikünk sem tudja egész szeretetét ajándékozni olyannak, aki teljesen más, mint mi vagyunk, mi pedig bűnösök vagyunk: azután vannak jámbor lelkek, akik – mint azt életünkben eléggé tapasztalhatjuk – nem mindig kellemesek és akik, ha nagyrabecsülést és csodálatot keltenek is bennünk, mégsem tudjuk belső vonzódásból szeretni őket.

Valójában, a gonoszok nem szeretik a jókat, és nem is szerethetik, mert azok személye folyton eleven szemrehányás számukra. Ha Máriát szeretetreméltó anyának nevezünk, ez természetesen nem a teljesen gonoszoknak szól, hanem az Egyház gyermekeinek, akik ismerik az ő szentségét, s legalább a jónak gyökere megvan bennük, s Mária erényeinek valami hasonlóságát hordják lelkükben. Amíg bűnösségünk ellenére is hasonlítunk valamit Máriához, s amíg ő talál bennünk érintkezési pontot, addig szeretetreméltónak fog tűnni előttünk. És éppen fölséges erényei keltik fel bennünk a szeretetnek egy nemét, minél jobban érezzük a magunk erényeinek hiányosságát, s minél jobban érezzük létünk korlátolt voltát és szeretjük az eszményt.

Fennáll azonban még mindig a kérdés, hogy az éltszentség önmagában szükségképpen szeretetet kelt-e, hogy tehát Mária földi vándorlásának idején környezetének szívét megnyerte-e és éppen szentségéért szerette-e mindenki, aki csak találkozott vele. Mindenesetre tény az, hogy sokszor a legszentebb személyeknek egyáltalán nincs meg az adottságuk, hogy természetes vonzalmat és szeretetet keltsenek embertársaikban. Ennek magyarázata az, hogy nem a szentség, hanem éppen a szentségnek a hiánya a taszító ezeknél. Nagy különbség, hogy valakinek lelkére soha a bűnnek árnya sem esett, vagy hogy valaki minden szentsége ellenére is viseli Ádám bűnének következményeit. Mert a keresztség és penitencia után is szükségképpen el kell szenvednie a lelki sebeket, melyeket az első bűn okoz. A szentek közül sokan egész életükben nem követnek el egyetlen halálos bűnt sem; de Mária bocsánatos bűnt sem követett el soha, és lelkében a bűnhöz való vonzódás sem nyert soha helyet. Ez az ő egészen különös ki-

váltsága, mely senki másnak osztályrésze nem lett, és ezért más szentekkel való minden összehasonlítást kizár.

Ami tehát szeretetreméltóságban, vonzóerőben, odaadást keltő lelkületben a szentekben sokszor hiányzik, ez a bűnnek maradványaiból származik és a szentségnek tökéletlenségéből, mely a természetnek, a léleknek és a testnek gyöngeségét nem tudja legyőzni. De Mária az ő szentségében és szentsége által mindazok számára, akik őt látták, hallották, akik vele érintkeztek, az az angyali, mennyei lény volt, aki szükségképpen mélységes vonzódást és szeretetet kelt.

Arca természet szerint maga a szépség és tisztaság volt. De ha láthatnánk volna, talán az ő testi szépsége tűnt volna legkevésbé fel; mert vonásaiból lelkének egész harmóniáját kiolvashattuk volna, szeméből makulátlan tisztasága ragyogott, ajkáról maga az egyszerűség és a csendes bölcsesség beszélt; ahová ment vagy ahol állott, örömben és szomorúságban, minden életkörülmények között, szeplőtelen lelke uralkodott mindenben, s ezzel vonzotta magához mindazokat, akikben volt még valami a kegyelemből, s némi képesség az igazi lelki életre. Mindenben, amit mondott és tett, arcvonásaiban, külsejében, tartásában kimondhatatlan isteni összhang volt, mely minden komoly szívet vonzott és megörvendeztetett, aki közelében lehetett. Ártatlansága, szerénysége és alázatossága, egyszerűsége, nyugodt komolysága, egyenes lényé és önzetlensége, természetes szívjósága mindazok iránt, akikkel életében találkozott, az énességnek teljes hiánya és segítőkészsége voltak azok az erények, melyek mindenkifölött szeretetreméltóvá tették. Ha nekünk ma megadtnék, hogy őt egyszer szemlélhessük, akkor nem az volna az első, de még a második gondolatunk se, hogy imádkozzék értünk Fiánál, akármennyire is szükségünk van erre, hanem legelőször azt gondolnók: „Ó mily szép ő” és másodsor: „Milyen csúf és szálnalmas teremtmények vagyunk mi!”

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Kisasszony napjára

Damaszkuszi Szent János

Ujjongó örömmel ünnepel ma a teremtett világ, az új ég a Szent Szűz születése napján. Földön született leányka az égi király élő lakása. Magtalan szülőknek nap fényét elhomályosító szépségű gyermeke, a szüzesség legszentebb szentélye. Ki nem ünnepel ma? Ki nem kedveskedik ajándékokkal a Szent Szűznek? A szüzek legszebb ajándéka tisztaságuk, a házastár-

saké mértékletesség; a gazdagoké alamizsnálkodás, szegényeké hálaadás, élen levőké alázat, királyoké igazságosság, papoké életszentség; mindenkinél pedig jószándék. Ezekkel az ajándékokkal lesz színpompás az ünnep, fakadjon Dávid éneke ajkunkon: „Jertek örvendezzünk az Úrnak, ujjongjunk szabadító Istenünknek” (Zs 94,1) A mindenség Teremtőjének fogadására épült templom az Alkotó örök Igének lakása; az igazság napjának, aki felhőkbe öltözteti az eget, Isten által szőtt öltönye.

Ujjongjatok hajadonok, hisz a Szent Szűz születése napját ünnepeljük! Anyák, kapcsolódjatok be az ünneplő kardalba, mivel anyaság gyümölcse a Szent Szűz. Teljenek el bizalommal a magtalanok, ha reá tekintenek, hisz magtalan volt, aki őt szülte. Ne hiányozzanak az ünneplő karból a leánykák sem, annak születésnapját dicsőítve, aki a leánykák díszje és királynője; Ozeás próféta felhívása különösképpen áll ma: „Fújjátok meg a kürtöt a hegyekben, visszhangozzanak a magaslatok, magasztaljátok Jeruzsálemben. Örvendj Dávid király, akinek családjából Isten Fia született, a te törzsedből származik az, akiről esküvel is bizonyítékot nyertél (Zs 131,11) királynő születik, akinek gyümölcse lesz trónodon örökös utódod.” Ujjongjon Izaiás próféta, mert beteljesedett a jövendölés: „Vessző kel majd Jessze törzsökéből és virág nő ki gyökeréből”. (Iz 11,1) A vessző a Szent Szűz, akinek érintetlen szépségéből sarjad az örökké pompázó virág Jézus Krisztus.

Lássuk a törzsököt, melyen e törékeny ág kihajtott. Lássuk, kik voltak a Szent Szűz szülei? Joakim és Anna, az örök Igéhez méltó házaspár, akik az összes házastársak között legszentebb összhangban éltek. Ha az ág mindent felülmúl, miért nem ennek megfelelő a törzse? Erős gyökérzetű hatalmas és szép fa, melynek nincsen gyümölcse. Üdítő forrás, mely nem ontja vizét. Sajnálatos helyzet, súlyos és nehéz körülmények. Mit tettek tehát? Az Úrhoz kiáltottak és meghallgatta őket és minden szorongatásukból kiszabadította. (Zs 33,5) Azt tették, amit Dávid Isten sugalmazására jelzett: Kiáltottak az igazak. Hol? Saját kertjükben. Mivel az első szomorú bűn után e bűnös kijött a paradicsomból, Isten azt mondta az emberiség ősnőjének: „Magsokasítom gyötrelmeidet és terhességed kínjait: fájdalommal szüljed a gyermeket s légy a férj hatalma alatt”. (Ter 3,16) Mit kiáltottak? Gyermekért könyörögtek. „Uram, seregek Ura, ismered a magtalanok szegényét, nincs gyermekünk. Ha rátekintesz szolgálid kicsinységére és adsz nekik gyermeket, följajnljuk neked.” Meghallgatta tehát őket Isten, aki könnyen hajlik az irgalomra, nekik ajándékozta Máriát, tündöklő és fenséges ajándékot Éva helyett. Anyja öröme lett a leánya, a legszentebb

család első zsengeje, az Isten szájából kinőtt virág ága, az ősszülők öröme. Ó Isten emberszeretete, ó Isten bőkezűsége. Kertben könyörögtek és ez a kert paradicsomnál nagyobb boldogságot hozott. Ott a csábító kígyó Évát félrevezette. Itt Gábor főangyal örömhírral zavarba hozta ugyan, de nem szedte rá. Ott a kígyó csábítása szomorú halált eredményezett, itt az angyal szavai az emberiség örök életének boldogságát hozta. Ott fájdalmas ítélet hangzott el, amely a bűnnek volt következménye; itt a Szentlélek jön el betöltve örömmel azt, aki a próféta jóvendölése szerint nem ismerte az anyaság fájdalmát. Mennyire megváltozott minden, ó mennyire megújult minden. „A régiek elmúltak, íme minden újjá lett.” (2Kor 5,17)

Üdvözlég Isten legtisztább temploma, melyről Dávid prófétai ajka mondotta: Szent a templomod, csodálatos igazságban. (Zs 64,5) Ebből a templomból építette Krisztus teste templomát és a halandókat az élő Isten templomaivá tette. Üdvözlég Isten fenséges, magasan tündöklő háza, melynek szent alapzatát megingatni nem lehet, üdvözlég Isten dicsőségével telt ház, mely a szeráfok tüzes lelkénél világítóbb. (Iz 6,2-4) Üdvözlég lepecsételt forrás (Én 4,12), romolhatatlanság kútfeje, aki Krisztust szüzességed pecsétjének sérelme nélkül születed, akinek közreműködésével halhatatlanságot nyertünk és visszatérünk a soha el nem múló Paradicsomba. Üdvözlég elzárt kert, melynek illata, mint a virággal teli mező, melyet megáldott az, aki tőled született, az Úr. Üdvözlég soha nem hervadó illatos rózsa, melynek illatában gyönyörködve megpihent nálad az Úr és belőled, mint virágból kisarjadva, üdítő illattal töltötte be a világot. Üdvözlég liliom, akinek fia Jézus Krisztus királyi pompába öltözteti a mezők liliomait. Üdvözlég tisztaság, szüzesség érintetlen éke, aki a legtisztább Igét szüled. Üdvözlég szeplőtelen, akinek egyedül tiszta a szíve. Üdvözlég Isten kedves hegye, melyből az új Izrael az előbbinél hatékonyabb megszentelést nyert. Üdvözlég Gedeon gyapja, győzelem jele (Bir 6,9), akitől a halhatatlanság Királya született, aki mondotta: „Bízattok, én legyőztem a világot”. (Ján 16,33) Üdvözlég Isten anyja, Fiadnak szolgáló leánya, Szűz anya, ki boldog szüzességeddel a paradicsomi érintetlenséget visszanyerted. Üdvözlég valóban Istenszülő, Istenség és ember félelmetes titkának egybefogója, aki által ég és föld összetartozik, aki Istennek embert és embernek Istent adtál. Üdvözlég szüzesség tündöklő ajándékaiból annak épült királyi hajlék, aki az Énekek énekében mondja: „Belépek keretembe, mátkám, húgom”. (Én 5,1) Üdvözlég fényes felhő, aki az élet sivatagában vándorló új Izraelt közbenjárásoddal oltalmazod, akitől az igazság napja származott, mely mindent bearanyoz romolhatatlan suga-

raival. Üdvözlégy nagy Király városa, hogy Dávid megfelelő szavait használjam, amelyben nyitva van a mennyek országának királyi háza, akinek kimagasló szépségét nyelv és ész mindenkinek hirdeti Jézus Krisztusban, aki általad lett nekem irgalmas, amiért én szerény szavaimmal végtelen dicséretedet magasztalva zengtem. Övé minden dicsőség tisztelet és imádás az Atyával és Szentlélekkel most és mindig és örök időkre. Amen.

Kegyelmek Anyja

Emlékezzél meg, Üdvhozó,
hogy egykor testünk köntösét
mint szűz anyának gyermeke
magadra vetted népedért.

Kegyelmek anyja, Mária,
irgalom édes Asszonya,
légy ellenségtől gyámolunk,
s állj mellettünk ha meghalunk.

Dicsőség neked, Jézusunk,
kinek a Szűz szülőanyád,
Atyával, Szentlélekkel Egy,
most és örök időkön át. Amen.

(Dobszay László: Latin-Magyar himnáríum)

Negyedszázad

Huszonöt évvel ezelőtt, 1978. október 16-án a bíborosi testület a Szentlélek engedelmes eszközének bizonyult és megválasztotta Szent Péter székébe és örökébe az új pápát, Karol Wojtyla krakkói érseket. 1522 óta a pápai trónon olasz származású főpapok váltották egymást és az e hagyománytól történt eltérés, a vele való szakítás meglepetést okozott Egyházon belül és kívül egyaránt, amit hamarosan fölvaltott a várakozás. Hívek millióiból szinte áramlott az új pápa felé a reménykedő várakozás! Szent Péter apostol utóda pedig bátran magasba emelte a pásztorbot-keresztet és meghirdette programját: újra kell evangelizálni a népeket-nemzeteket, a földrészeket,

az egész emberiséget. „Nyissátok meg bátran a határokat Krisztusnak. Ő tudja, mi lakik az emberben, egyedül ő tudja.” Százegy alkalommal indult el Itálián túlra, s tért vissza az örök Rómába, hogy fogadja az oda zarándoklókat. Negyedszázada teljesíti a Szentatya a reá bízott küldetést, megalkuvás nélkül hirdeti az evangéliumot s irányítja a világegyházat. Imádkozunk érte és szándékára mindig növekvő buzgalommal.

Tartsd meg Isten Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját!

Fájdalmas Szűzanya

Szűz Mária, a gyászoló anya megvigasztal

A Fájdalmas Anya szeretetteljes vigasztalója azoknak, akiket megérint valamelyik a sok fizikai vagy erkölcsi fájdalom közül, amelyek az embert sújtják és kínozzák. Ismeri bánatainkat és fájdalmainkat, *mert ő is szenvedett Betlehemtől a Kálváriáig*. „A te lelkedet is tőr járja át”. Mária a mi lelki anyánk, és az anya mindig megérti gyermekeit és megvigasztalja őket bajaikban.

Jézustól azt a feladatot kapta a keresztre feszítéskor, hogy mindig szeressen és mentsen meg minket. Mária pedig legfőképp úgy vigasztal minket, hogy megmutatja nekünk a Megfeszítettet és a mennyországot.

Ó, Legszentebb Szűz, légy az egyedüli és állandó vigasztalója az Egyháznak, melyet szeretsz és óvsz! Vigasztald meg a püspököket és papokat, misszionáriusokat, szerzeteseket és apácákat, akiknek meg kell menteniük és fel kell világosítaniuk a társadalmat, amely gyakran értetlen és ellenséges! Vigasztald meg a keresztény közösségeket azzal, hogy tagjaiban erősíted az elhivatottság érzését a papi vagy szerzetesi hivatás iránt!

Vigasztald meg mindazok családját, akik kivándoroltak, vigasztald meg a munkanélkülieket, a szenvedőket, azokat, akik testükön-lelkükön valamilyen válságos helyzet sebhelyeit viselik; fiatalokat, különösképp azokat, akik elhagyatottak és oly sok szomorú oka van annak, hogy senkiben nem bízhatnak; mindazokat, akikben égő vágy él a szeretetre, a jótékonyságra, az adakozásra, az önzetlenségre, akik a szellemi és lelki gyarapodás magasröptű eszméit dédelgetik!

Ó, Vigasztaló Anya, nyújts nekünk vigasztalást és világosítsd meg elménket, hogy megértsük, a boldogság titka a jóságban rejlik, abban, hogy mindig hűségesen kövessük egyszülött Fiadat, Jézust!

II. János Pál pápa

A Szent Kereszt tisztelete

Szent Szofróniusz, jeruzsálemi pátriárka

Ma a szent kereszt ünnepe van, ki ne ujjongana? Ma a föltámadás dicsőségét hirdetjük, ki ne érezne örömet? A Kálvária hegyén álló kereszt, melyen a mindenség Ura megfeszítve függött, „a minket vádoló okmányt, mely ellenünk szól, megszüntette” (2Kol 14), és megszabadított bennünket a bűn bilincseitől. Megsemmisítette az ellenünk szóló okmányt, melyet Ádám ősatyánk Isten parancsát megszegve írt alá és eltölt minket az öröm boldogságával, hogy ujjongjunk. „Amikor elhatalmasodott a bűn, még nagyobb lett a kegyelem” (Róm 5,20).

A feltámadás megszüntette a halál romlását, elűzte a pokol sötéttségét, felébresztette a sírok halottait, és hogy próféta szavával éljek, letörölte minden arcról a könnyet és minden ember számára örök kegyelmet szerzett. Mert a feltámadás nagy ajándéka nem egy emberé, nem is egyesekre terjed csak ki ez a jótétemény. Isten minden teremtmény Ura, aki az emberi testet sírrá vagy inkább feltámadássá tette, nem szokta a rendes kegyelmi ajándékait csak egyeseknek adni, nála személyválogatásnak nincs helye. Isten a mindenség Ura. Kegyelmének üdvözítő ajándékát mindenkinek egyformán adja, irgalmas saját képmásával szemben, és tökéletesen megújítja, mert minden embert hasonlatosságára alkotott.

Ma a keresztről emlékezünk s ki ne feszítettné magát keresztre? Ez ismertető jele ugyanis azoknak, akik legbensőségesebben imádják azt, aki a világért keresztre feszítette magát és cselekedeteikben a kereszt hűséges barátainak mutatkoznak. Ma a feltámadás ünnepe van. Ki nem alakul újjá a hívek közül, abból a halálból, amelyet a féktelen szenvedélyek és vágyak okoztak, felöltve a lélek halhatatlanságát és romlatlanságát? Más ugyanis a lélek és más a test halála. A lélek halála a bűn, amint ezt ezen a jeruzsálemi püspöki széken elődöm, Jakab, az Úr testvére (Jak 1,15) megírta. A test halálát az elemek felbomlása okozza, amelyekből lényege szerint össze van téve. Halált jelent a halhatatlan lélek elválása a testtől, ha ezt orvosok nem is fogadják el, ők ugyanis csak a test gyógyítását ígérik, mert mikor az első ember megszegte a parancsot, a Teremtő világos szavakkal ezt a büntetést adta. Diadalmasan emelkedik a kereszt, ki nem emelkedik lélekben magasra a földtől? Ahol ugyanis a Szabadító magasán van, ott annak is fel kell emelkednie, akit megszabadít. Fel kell emelkednie annak, aki vágyva vágyik az Üdvözítővel mindig együtt lenni és soha nem szűnő segítséget vár tőle.

Üdvözlégy szent kereszt, melyen maga az Isten Fia, az Ige kitárt karjival magához ölelt bennünket és mennyei Atyja iránt kiengesztelt. Üdvözlégy szent kereszt, érzékeink minden szennytől és gonoszságtól való megtisztulásának üdvös eszköze, ha alázatos lélekkel átkarolunk. Üdvözlégy szent kereszt, mely atyáinknak kimondhatatlan örömet okoztál az által, aki szegekkel átverve függött rajtad. Üdvözlégy szent kereszt éles kard eltompítója, mert aki rajtad függött, nem fordult el a jószándékú latortól. Üdvözlégy szent kereszt, melynek birtokában most a hívő nép, a szent nemzet, felajánlunk Téged könyörgő áhítattal Krisztus Istenünknek, aki szegekkel átverve rajtad függeni akart. Ezért ujjongva hirdetjük, hogy a mi ártatlan Istenünk rajtad függve kitérte szent kezeit. Rajtad omlott ki a Fiú vére, melynek ma mindnyájan részesei lettünk. Akik téged hódolva tisztelnek, éltető Istenünket engesztelik ki elkövetett gonoszságaik miatt, azok bocsánatát könnyen megnyerik végtelen leereszkedése által, aki annyit szenvedett miattunk, ha megemlékezünk mindent megújító szenvedéséről.

Üdvözlégy szent kereszt, nagy Király győzelmes fegyvere, mely a második félelmetes eljövetele alkalmával jelzi útját az égi erők sorainak, az igazak seregének, akik eléd jönnek fényben tündököelve, dicsőségét hirdetve a mindenség Királyának. Utánozhatatlan dicsőséged, melyet magától a rajtad függő Jézus Krisztustól kaptál, nyilvánvaló lesz az igazak előtt, szégyene és vádolója a zsidóknak, nyeresége azoknak, akik a te isteni erőt tartották szem előtt már akkor, mikor még a földre húzó nehézkes testben éltek. Szent kereszt, keresztények oltalma és hűségese őrzője, ellenség vad támadásainak hathatós elfordítója tekints ránk amiatt, aki rajtad függött a dicsőség fényességében; világosítsd meg lelkünket, hogy mi is önként vállaltunk olyan szenvedést, amelyet rajtad szenvedett miattunk, a láthatatlan Atyának Fia, az örök Ige, hogy amint ő életét adta értünk, mi is életünket adjuk őérette. Ha ezt a szenvedést akarjuk választani és ezt a szép és fenséges utat járni, akkor áldozatos szenvedésünkkel hasonlónak lehetünk Krisztushoz. Ebben a szent törekvésünkben légy segítségünkre hatékony erőddel, hogy ezt elérhessük és téged legnagyobb tisztelettel övezzünk, annak megdönthetetlen hatalmában bízva, aki halál által győzte le a halált. Tégy bennünket méltóvá, hogy vidáman és ünnepi lélekkel várjuk húsvét szent ünnepét, amelyet kegyeletes lélekkel ünneplünk mint az igazi húsvétnak zálogát, a jövő boldogság előképét, mikor mindannak részesei leszünk, amelyek készítettek számunkra, az örök javaknak, amelyeknek mindnyájan lehessünk részesei a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmével és emberszeretetével, akinek az Atyával és Szentlélekkel dicsőség most és mindig és örök időkre. Amen.

Istennek gondja volt rá

Mi a lehető legnagyobb hazugság? – kérdezte a fiú.

Az, hogy életünk egy bizonyos pontján már képtelenek vagyunk a velünk történő eseményekre hatni, s ettől kezdve életünk folyását a sors alakítja.

Ez a világon a legnagyobb hazugság.

Paulo Coelho

A férfi élete kellemesen folyt, és ilyen volt istentisztelete is. E kettő mindig együtt jár.

Isten azonban nem volt megelégedve. Így tehát megengedte, hogy a férfi élete kényelmetlenné váljon. A férfi első reakciója a döbbenet volt: Mi van? Hogy történhetett meg ez velem?

A sok önelégültséget takart; de ennek emberünk nem volt tudatában. Úgy gondolta, hogy az bizalom. Hamarosan minden rendbe jön. Isten hűséges. Majd csak minden jóra fordul – és imádata továbbra is sekélyes maradt.

Isten tehát nem volt megelégedve, ezért megengedte, hogy még több kellemetlen dolog történjék a férfi életében. A férfi egyre keményebben próbálkozott, hogy jól kezelje zavart helyzetét, úgy, mint aki Istenben bíz.

Türelmes leszek – határozta el. Nem vette azonban észre, hogy türelmeire irányuló erőfeszítései abból a meggyőződéséből fakadtak, hogy jár neki a kényelmes élet. Nem vette észre, hogy saját szíve ezt mondja: „Ha türelmes vagyok, Isten jóra fordítja sorsomat. Végtére is ez a dolga”. Imádsága jó részt abból állt, hogy megpróbálta meggyőzni Istent: tegye újból kellemessé életét.

Isten természetesen nem volt megelégedve. Ezért tehát még egy kicsit lazított a férfit körülvevő „védőburkon”. Emberünk élete most már nyomorúságosra fordult. Dühös lett. Istent pedig – úgy tűnt – mindez nem hatotta meg. Közömbös és közönyös maradt. A menny kapui be voltak zárva. A férfi pedig tudta, hogy nem képes azokat kifeszíteni. Csak annyit tehetett, hogy vágyakozva gondolt vissza a szebb napokra – nem az eljövendőkre, hanem azokra, amelyek örökre háta mögött voltak, s úgy tűnt, hogy soha vissza se jönnek.

Legszebb álma az volt, hogy visszatérhet a múltba, abba a szebb életbe, ami valaha az övé volt; amikor még ismerte, mit jelent ez a szó, hogy öröm. El sem tudta képzelni, hogy létezhet annál különb álom is, mint visszahozni a múltat. Azzal azonban tisztában volt, hogy az élet nem halad visszafelé. A felnőttből soha többé nem lesz gyerek. Idős korban nem leszünk többé erőnk teljében.

Reményét tehát végleg elvesztette. Isten visszavonta áldását, és semmi kilátás arra, hogy döntését megváltoztassa. Depressziós lett. Felhagyott az imádsággal is.

Isten nem volt meglegedve. Ezért megengedte, hogy a pokol erői támadják meg emberünket.

Olyan kísértések, melyekkel korábban még képes volt megküzdeni, most csapdába ejtették. Az élet oly fájdalmassá vált számára, hogy a kísértés nyújtotta gyönyör – valójában megkönnyebbülés – ésszerűnek, sőt szükségszerűnek tűnt. A gyönyört azonban egy újfajta fájdalom követte, olyan, amely életét ködbe burkolta; méghozzá olyanba, melyen a legfényesebb napsugár sem volt képes áthatolni.

Emberünk saját fájdalmán kívül most már semmit sem látott. Istent sem. Bár úgy hitte, látja őt, annak az istennek azonban, akit ő látott, csupán egyetlen dolga lett volna: az, hogy fájdalmán könnyítsen. Képzeteiben ott volt ez az isten, megtalálni azonban nem tudta. Azt az istent szólította meg tehát, akit ismert. Segítségért könyörgött. Szavai mögött szinte maga is hallotta saját szíve könyörgését: „Tartozol azzal, hogy segítesz nekem. Nem tudom elhinni, hogy megérdemeltem volna mindezt. A fájdalom nem az én hibám következménye. Te vagy az oka.”

Imája mindig is egyfajta „követelőzés” volt, ez mostanra azonban oly nyilvánvaló lett, hogy szinte neki magának is feltűnt.

Isten tehát nem volt meglegedve. Megengedte, hogy folytatódjék a küszködés; sőt hagyta, hogy újabb csapás érje emberünket.

Szívének az a zuga, ahol legnagyobb álmai születtek, biztos volt benne, hogy afféle bajok, amelyek most körülvették, soha nem fogják érni. Éveken át azt mondta magának (anélkül persze, hogy ennek tudatában lett volna): „Ez velem soha nem eshet meg. Ha mégis, abba belepusztulnék. Ha ez megtörténne, csak arra a következtetésre tudnék jutni, hogy Isten nem jó. Istent le kellene írnom. Ezért pedig senki, még maga Isten sem hibáztathatna.”

A belső hang szívében azonban nem szólalt meg. Amit viszont hallott, az a csábító hang, élete legnagyobb kísértése elé állította – miszerint veszítse el Istenbe vetett hitét – bátornak, merészen kihívónak tűnt; az egyetlen lehetőségnek, hogy megtalálja saját magát. A küzdelem most már heves lett, a remény halvány szikrája azonban élt még. Kitartott hite mellett. S bár kitartott, még mindig nem hallotta, hogy szíve ezt mondja: „Teljesen jogos, hogy hitehagyottá váljak, én azonban egy valóban nemes megoldás mellett voksolok. Még mindig hiszek benned. Így is hiszem, hogy létezel, s hogy örömöm elsődleges forrása – ha létezik számomra egyáltalán még

reménység – benned van. Ez ugye meghat téged? Ha még ez sem, Istenem, akkor mi?”

Imái most még kétségbeesettebbekké váltak. Azonban még mindig átsütött rajtuk a büszkeség.

Isten tehát nem volt meglegedve. Engedte hát, hogy tovább folytatódjon a próba s a fájdalom sem szűnt. Isten még mindig távol volt tőle. Nem nyújtott vigaszt, s a remény bármiféle kézzel fogható jelét sem, bár nehezére esett, hogy ne könnyítsen a férfi sorsán. Még inkább az, hogy ne mutassa meg magát egyértelműen emberünknek, biztosítván őt jelenlétéről. De nem tette. Isten valami jobbat tervezett számára, minthogy visszatérjen kelleme, kényelmes élete. Azt akarta, hogy megjelje az igazi örömet. A legfontosabb dologba vetett reményét akarta helyreállítani. Ő viszont nem tudta még, hogy az mi.

A férfi lelkére nehezedő köd egyre sűrűbbé vált, már szinte kitapintható lett – mint a bezáruló falak. Csak a titokzatosság maradt meg – persze a félelemmel, sőt a rémülettel együtt. A titokzatosság érzete azonban állandósult: egy rossz élet és egy jó Isten rejtélye.

Hol volt ő? Amikor a férfiben leginkább tudatosult Istenre utaltsága, Isten eltűnt. Egyszerűen nem értette. Jelen van-e Isten, vagy nem? Ha igen, akkor törődik-e vele, vagy sem?

Egyszerűen nem tudott szakítani Istennel. Eszébe jutott Jákob, így tehát harcolni kezdett. Azonban sötétben harcolt, olyan koromsötétben, hogy egy jobb életről szóló saját álmát sem látta már. Ebben a vak sötétben az ember semmit sem lát. Hallani azonban képes. Most először hallotta meg, hogy mit mond a szíve.

Áldj meg! – kiáltotta. Lelke legmélyéről olyan szavak törtek elő, melyek kifejezték elhatározását, hogy nem engedi el Istent.

Áldj meg! Nem azért, mintha én jó lennék, hanem mert Te jó vagy. Áldj meg! Nem azért, mert megérdemlem az áldást, hanem mert az fakad a Te természetedből, Te pedig nem tagadod meg magad. Nem saját érdememre nézve kérlek – nem tartozol nekem semmivel. Csak arra apellálok, aki Te vagy!

A fájdalom még nem múlt el, most azonban már látta Istent. Az áldásért való könyörgés már nem egy kényelmes élet utáni vágy volt. Isten akaratának megvalósulásáért esdekelt, akárki is ő. Emberünk érzései megváltoztak. Ez volt az alázat útjának kezdete. Éppen ez tartotta azonban vissza attól, hogy alázatának tudatára ébredjen. A férfi megfeledkezett saját magáról, s rájött, hogy Isten után vágyódik. Nem találta meg Istent egyből, de most már remélt. Azt remélte, hogy megkapja azt, amire lelke legmélyén vágyott.

Aztán meglátta. Sivár lelkéből élő víz tört fel, és meglátta. Új álom született, s lassanként formát öltött. Isten megismeréséről szólt ez az álom, s arról, hogy őt képviselheti egy háborgó világban. Az álom egyetlen dologra összpontosult: értette már, hogyan ismerheti meg Istent és hogyan képviselheti őt mások felé oly módon, ahogy az Isten akarja, nem valaki más. Úgy érezte, hazatalált. Azonnal tisztában volt vele, hogy ahhoz, hogy másoknak bajaikban hitelesen beszéljen Istenről, az a mélység szolgált alapul, amin ő maga is átment. Korábban sohasem volt hálás a bajokért.

Szenvedése tehát Isten szívéhez vezető kapuvá lett. Részt vállalt Istennek a megváltás miatti nagy fájdalomból. Az egy célért való közös szenvedés miatt közelebb érezte magát Istenhez.

Új ötlete támadt: Részt veszek bármilyen közdelemben, ami ellene hat a gonosznak. A jó oldalára állok a rosszal szembeni harcban. Nem várok addig, míg mindent világosan értek – mindent megteszek, ami csak a kezem ügyébe akad. De ott maradok a forrásnál. Lelkem szomjas. A kényelmes élet nem elégíti ki lelkemet; ami Istentől jön, maga Isten az az egyedüli élő víz. Az viszont elég.

A férfi most már imádta Isten – Isten pedig meg volt elégedve. Istennek gondja volt rá, hogy a férfi lelkében fakadt forrás továbbra is élő vizet adjon. Ha nem ivott belőle minden reggel, este pedig nem tért vissza hozzá, szomjúsága elviselhetetlenné vált.

Életének némely eseménye jó fordulatot vett, egyebek változatlanok maradtak, ismét mások pedig még rosszabbra fordultak. A férfi azonban új álmokat álmodott, melyek többről szóltak, mint egy „kényelmes” életről. Eléggé bátor lett ahhoz, hogy küzdjön álmai megvalósulásáért. A reményesség emberévé vált, ez pedig örömmel töltötte be életét.

Isten most már meg volt elégedve. A férfi is.

(részlet dr. Larry Crabb: Összetört álmok című könyvéből)

Szeretlek szent Őrzőangyalom

Szent őrzőangyalom, bízom testvéri-baráti szeretetedben. Gyermekkorom óta szeretlek. Kérlek, tegyél meg mindent hatalmas, angyali erőddel, hogy soha többé ne vétkezzem, hogy a legkisebb tudatos bűnt is irritóva elkerüljem!

Jó lenne veled úgy érintkezni, mint az emberekkel, akiket szeretek. Mindenesetre maga az Úr Jézus beszél rólatok, őrzőangyalok, amikor a gyermekekről így szól: „*Angyalaik szüntelenül Atyám arcát nézik*”, tehát léteztek és személyek vagytok, mert az „arc” és az „arc nézése” ezt világosan kimondja.

Elég nekem Urunk Jézus egyetlen kijelentése, hogy tudjak rólad, hogy szeresselek, hogy örvendjek barátságodnak! Taníts meg engem az angyali világ leggyönyörűsegebb életformájára: a szüntelen Isten-imádásra.

Jogot adok neked, drága Angyalom, hogy hass az én értelmemre, akaratomra, emlékezőképességemre, fantáziámra, érzelmeimre, érzéseimre, ösztöneimre, testemre-lelkemre! Ha a gonosz szellem gonoszul megszáll embereket, te szállj meg engem. Szabadságom tudatában kérlek, vezesd gondolataimat és akaratomat a Fölséges felé, és mindezt egyedül az Ő dicsőségére.

Jó lenne megölelni Téged és arcon csókolni, vagy mint kisebb teremtményt felvehetnél öledbe... Milyen lehet a Te benső világod, hiszen nincs apád és anyád, nincsenek test-véreid. Igaz, Te jobban átérzed azt, hogy a Teremtő egyben a Te Atyád és ezért Jézus, a megtestesült örök Ige a Te testvéred is, mert leszállt a teremtésbe és a Szentlélek a Te jegyese is, és Mária a Te királynőd, sőt Ő minden élőknak anyja: neked lelki anyád, nekem testi anyám is, olyan értelemben, hogy nekünk ő szülte a mi elsőszülött Testvérünket, a mi Urunk, Jézus Krisztust. Neked nincs éjszaka és nincs nappal. Nekem van. Most, hogy igen korán leszáll az októberi este, és megroppannak a régi szekrények furcsán kattán a nagyóra, és elülnek a külvilág zajai..., közelebb érezlek magamhoz. Ez az érzés csalhat is, nem abban, hogy most közel vagy, hanem abban, mintha máskor távol lennél.

Jó azt is átérezni, hogy a Te szereteted soha nem hagy ki Isten iránt és irántam sem. Nem tudsz nem szeretni engem, mert Te már véglegesen a dicsőség és a szeretet állapotában vagy. Ezután többet gondolok Rád. Vidd imáimat a Fölséges színe elé, mint a Te imáidat, vagyis angyali tisztasággal tisztítsd meg. Segíts, hogy soha el ne feledkezsem a Fölséges jótéményeiről. Halálom óráján különösen legyél velem! Jézus szent nevének erejével taszítsd el a sátánt ágyamtól, illetve agóniám helyétől! Sugalld akkor nekem Isten imádásának a gondolatát, és azt kérjed Tőle, hogy az iránta való szeretetbe halhassak bele!

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Veletek a harcban

Küzdjetek, kedves fiaim, apostolaim ezekben a végső időkben.

Ez az én harcom ideje. Ez az én győzelmem ideje.

A harcban veletek vannak az Úr angyalai, akik irányításom szerint elvégzik a rájuk bízott feladatot.

Minden angyal fénylő és hatalmas lény, és igen közel van Istenhez, akit szeret, szolgál, védelmez és dicsőít. A Szentháromság fényében látják

mindazt a veszélyes és alattomos cselet, amelyet a gonosz lelkek vetnek nektek, akik Isten ellen és királyi uralma ellen küzdenek.

Rettenetes harc ez, amely főleg lelki síkon folyik: a jók a gonoszok ellen, az angyalok az ördögök ellen. Te beletartoztok ebbe a nagy küzdelembe, és amiatt kell magatokat midig az angyalok biztos oltalmára bíznotok, és imádságban gyakran kérnetek hatalmas segítségüket.

Valamennyi égi lélek ismeri tervemet, ismerik diadalom óráját, látják miként válik a pokol támadása a ti időtökben hatalmassá, folytonossá és általánossá.

A Sátánnak sikerült megszilárdítania uralmát a világban, és most biztos győztesnek érzi magát. De közel van az ő végső nagy veresége. Emiatt válik a harc egyre élesebbé és rettenetesebbé, és az Úr angyalaival együtt ti is hivatottak vagytok e küzdelemre.

A démonok fegyvere a gonoszság, a bűn, a gyűlölet, a tisztátalanság, a kevélység és az Isten elleni lázadás.

A mellettetek küzdő angyalok fegyvere a jóság, az isteni kegyelem, a szeretet, a tisztaság, az alázat és az, hogy teljesen alávetik magukat Isten akaratának. Az angyalok feladata az is, hogy megerősítsenek titeket, meggyógyítsák sebeiteket, megvédjenek Ellenfelem cselvetéseitől, oltalmazzanak a gonoszságtól, és hogy elvezessenek benneteket az én akaratom megvilágosító útjára.

Gábor főangyal Isten azért küldte, hogy átvegye égi Édesanyátok igenjét. Ma az a feladata, hogy átvegye a ti igeneteket, amelyet az Atya akaratára mondotok. Erősít és támogat benneteket. Bátorságra és Jézus Evangéliuma melletti hősiek tanúságtételre vezet.

Ráfael főangyal felüdít gyengeségetekben, balzsamot önt minden fájdalmas sebetekre, és megszabadít benneteket a fáradtság és a csüggedés terhétől, hogy a hit pajzsával, a szeretet és szentség páncéljával folytathassátok a küzdelmet.

Mihály főangyal védelmez a Sátán minden rettenetes támadása ellen, amely elsősorban ellenetek irányul, akik seregemben részt vesztek, és engedelmesen hagyjátok, hogy égi Vezérek mutasson utat nektek. Hányszor estetek volna a Sátán támadásainak áldozatul, hogyha Mihály főangyal nem lépett volna közbe védelmetekre és oltalmatokra! Hívjátok gyakran a Sátán és a lázadó angyalok elleni hatásos ördögűző imával, hogy ő vezessen benneteket ebben a küzdelemben, és így mindegyiktek teljesíthesse azt a feladatot, amelyet az égi Édesanya bízott rá.

Egyesüljetez tehát az élet, az ima és a tettek szerető testvéri közösségében minden égi angyallal, akik veletek együtt vívják ugyanazt a harcot

és készítik elő Krisztus dicsőséges országában Isten nagy diadalát, amely szeplőtelen Szívem e világban aratott diadalával együtt jön el hozzátok.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1986. szept. 29.

Szent Mihály segít

Öt gyermekes családapaként sokszor megtapasztalom, hogy a gyermekek lefektetése után időnként felsír valamelyikük. Hol csak nyöszörög, hol komoly sírásra zendít.

Minden alkalommal azt mérlegeltük, be kell-e mennünk, vagy visszaal-
szik az, aki rosszat álmodott. Ha bementünk, akkor a parketta recsegés
miatt kezdtek forgolódni a többiek. Sokat gondolkoztam azon, hogy mi-
lyen jó megoldást lehetne kitalálni. Rájöttem, hogy itt valami rossz éri a
gyermekemet, hiszen csak ezért sírhat fel, így az Istent kell segítségül hív-
nom. Ő az esetek túlnyomó többségében teremtményein keresztül segít,
tehát akkor a leghatalmasabb, legerősebb teremtményhez kell forduljak,
hogy ő intézkedjen az Isten nevében. A Sátán elleni küzdelem leghatalma-
sabb vezére Szent Mihály arkangyal. XXIII. Leo pápa a XX. századra írta
a szép, tömör Szent Mihály imát, melyet ma is lehetne minden szentmise
végén mondanunk (több templomban újból mondják a szentmisék végén).

Ezen gondolatok után megszületett az elhatározás, hogy amennyiben felsír
egyik vagy másik gyermekem, Szent Mihály segítségét kérem. XXIII. Leo
pápa imáját szoktam elmondani. Aztán saját szavaimmal is imádkozom. Cso-
dálatos eredménye van! Amikor komolyan tudok elmerülni ebben az imában,
megállva a pillanatnyi tevékenységemben, vagy felébredve alvásomból, álta-
lában az ima közepe táján el szokott hallgatni a gyermek és újból béke és
nyugalom van. Ilyenkor hálát adok az Úrnak az Ő jótéteményeiért és békével,
örömmel telt szívvel cselekszem vagy alszom tovább. Jánossy Gábor

Szent Mihály arkangyal védelmezz minket a küzdelemben,

a Sátán gonosz kísértése ellen légy oltalmunk.

Esedezve kérjük, parancsoljon neki az Isten.

Te pedig mennyei seregek vezére,

a Sátánt és a többi gonosz szellemet,

akik a lelkek vesztére körüljárnak a világban,

Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére. Amen.

XXIII. Leo pápa

Nagy lehetőségek...

Isten megadta nekem azt a kegyelmet, hogy sohase vágyódtam vissza, soha! A legjobb dolgok, amik velem történtek, a legszebb események, amelyekkel Isten meglátogatott... ma is hálaadásom tárgya, de vissza soha nem kívánnám! Jó mindenben túllenni, mert előttem van a Mennyország.

Holnap este ünnepeljük Szent Ferenc atyánk tranzitusát, (átmenetel ebből a világból a másikba). Édes-bús őszi este: könnyes megkönnyebbülés. Elvágyódás és megtisztult maradás, hivatásom gyökerének újramosása isteni vízzel és tűzzel: hatalmas vágy az eredeti Szent Ferenc-i világ után.

Rettenetesen növekvő vágy, fájdalmassá váló vágyakozás. Gyáva vagyok? Ha botrányokba is kerülne, úgy kell élnem, ahogy lelkiismeretem diktálja és azon keresztül maga az Úr; ahogy Szent Ferenc atyánk vallja, senki sem mutatta meg neki mitévő legyen, egyedül a Magasságbeli nyilatkoztatta ki, hogy a Szent Evangélium szerint kell élnie. Egyedül! Nekem nem okvetlenül ugyanazt kell tennem, amit Neki, hanem ugyanúgy: vagyis ugyanolyan odaadással. Erre utalhatnak Celanói Tamás által megőrzött utolsó szavai:

„Én megtettem, amit tennem kellett, amit nektek kell tennetek, arra tanítson meg benneteket Krisztus”.

Micsoda nagyvonalúság! Micsoda tiszta fej és szív! Nem gondolja, hogy minden testvérnek ugyanazt kellene tennie, és nem magát tartja a Rend tanítójának, mesterének, hanem Krisztust. Utolsó szavaival is Krisztushoz küld bennünket.

Így szeretném én is a rám bízottakat az Úr Jézushoz küldeni!

Szent Ferenc atyánk halálával csendes, nagy búcsúzás kezdődik. Színesedik az erdő, feltámadt az őszi szél, vörös levelet tép a fákról. Szeretem ilyenkor újraolvasni a Prédikátor könyvének 12. fejezetét. Az Evangélium (a Jó Hír) meghallásához kell ez a lelkiállapot is: *„Gondolj Teremtődre ifjúságod napjain, mielőtt elkövetkeznek a nyomorúságos napok, s eljönnek az esztendőök, melyekről azt mondod: Nincsenek kedvem szerint! Mielőtt el-sötétül a nap, a világosság, a hold és a csillagok, mikor a felhők eső után újra megjelennek; mikor a háznak őrei reszketnek, s az erőteljes férfiak meginognak (a lábak). Mikor bezárulnak az utcára nyíló ajtók, (az érzékek) s a malom zaja elcsendesül. Mikor elcsitul a madarak hangja, és minden dal elhallgat, (a fül hallása tompul) amikor félnek a magaslatoktól, és ijedten járnak az úton (az öreg ember járása és félénksége), amikor a mandulafa virágozik, a sáska jóllakik, a kapor kipattan, az ember meg örök hajlékába*

tér. Az utcán már jönnek-mennek a siratóasszonyok; mielőtt elszakad az ezüstkötél, megreped az arany gyertyatartó, megpattan a forrásnál a korszó, s összetörik a úton a kerék; és a por visszatér a földre, ahonnet jött. Az éltető lehelet meg az Istenhez, aki adta. Hiábavalóság, csak hiábavalóság, mondja a prédikátor – minden hiábavalóság!” (Préd 12,1–8)

Ez is Isten Igéje! Aki az örök hajlékba tér, akire nem a megsemmisülés vár, az elfogadja ezt a csendes visszavonulást az élet harsogó felszínéről... Aki ilyen szépségesen tud írni az öregedés nyomorúságáról, az egészen nyilvánvalóan Isten nagy szentje. Ez a Prédikátor nem kiábrándult, lehagolt, pesszimista: csak realista. Értzi a mulandóságot mindenütt és mindenben. De jót tenne egy ilyen mélységű érzés mindannyiunknak! Ugyanakkor állandóan Isten közelében marad.

Itt sem a „carpe diem” elembertelenítő hedonizmusát hirdetik. Ellenkezőleg. Ifjúságunk napjaiban kellene a Teremtőre gondolni, őt szüntelenül imádni, és lángolva szerelmesen viszonszeretni, mert később az öregedés nagy visszavonulásában elveszítünk olyan területeket, amelyeket korábban Neki adhattunk volna. Istennek adni egy burjánzó tavaszt, egy forró, bődítő nyarat a szüzesség önátadásában, vagy egy termékeny és túlcseresznyés krisztusi házasságban: ez az a nagy lehetőség, melyet ha elszalasztunk, öregkorunk bűnbánata sem pótolja. A bűnbánat elég lesz az üdvösségre, ha őszinte, de az elherdált múltat el nem herdálttá nem teheti.

Az a fájdalom a legkeserűbb fájdalom, amelyben felismerjük, hogy nem teljes szívvel szolgáltunk Neki ifjúságunk napjaiban. Az ifjúság nem arra való, hogy a test lekötelezettjeiként Istent feledve éljünk, hanem hogy a bontakozó erők lendületével átadjuk magunkat Neki.

Ha a világ lángba borulna...

Az ég lilásan vörös. A dombok kontúrjai feketék, a fák pedig mintha le lennének csupasztva. Világvégi látomás. Lóték égő városa nézhetett így ki. Vonzóan szép egy égő világ látványa. Nemcsak a beteg Nérót, de Lótékát is vonzotta. Förtelmes sok szemét ég, és rettenetes méretű a büntetés, de a lángok szépek. Minden láng szép, még az is, amely pusztít, ha új világ menekülhet ki belőle. Akkor ezek a lángok még nem a pokol lángjai. Még sem lett volna szabad hátrafordulni: „*Hagyd a holtakra a halottaikat*” – ne gyönyörködj az égő szemétdomb látványán, hanem szedd a lábadat, mert ha bűnös részvét ébred szívedben, már te is veszve vagy. Nem szabad azt szánni, amit Isten nem szán. Ördögi tüzek gyilkolhatnak lelkemben, ha visszanezdek égő városomra; a szájalom lehet szennyes is (a romlás vírusai).

Ne sajnáljam magamból sem, életemből sem azt, amit Isten fölégetett. Ő tudja, miért...

Sok a sóbálvány szerzetes, akik megmerevedtek, megkövültek, lemaradtak a rohanó Lót vezette exodusban, mert égő városuk látványa megigézte őket: egy arc, mely könnyes szemekkel rimánkodva kérte, ne menj! Ha Isten iránt való szerelmem soha nem ragadt még el engem égő világokból, és Érte soha meg nem keményítettem a szívemet, akkor még sejtellem sincs, mit jelent valóban szeretni Istent, szerelmesen, teljes odaadással. A Bibliában gyűlöletes emberi pozíció a hátranézés: „*Aki kezét az eke szarvára teszi és hátratekint, nem alkalmas Isten Országára*” (Lk 9,62). Ezt idézi Szent Ferenc atyánk Regulájának második fejezetében, ahol írja: „*A pápa úr parancsa szerint semmi körülmények közt nem szabad ebből a szerzetből kilépnünk*”.

A pápa parancsa itt megint nem önmagában hatékony, hiszen a dolog természetéből adódik, hogy aki isteni sugallatra örökfogadalommal elkötelezte magát, az nem léphet ki. A pápa itt is csak arra való, hogy rendeletével megerősítse testvéreit (ld Lk 22,32).

Életemből nem hiányozhat ez az exodus. Ez tesz bibliai emberré (nem biblikus tanulmányaim), és egyben szerzetessé is. Egy ilyen sietős kivonuláskor nem lehet nagy csomaggal indulni. Mit is vinnék magammal, ha égne a kolostor? Az Eucharisziát és egy tárgyat, amit egyik testvéremtől kaptam, mert ez utóbbi a szeretet szentségi jele számomra. Gyönyörű nagy-óráim is itt éghetne és könyveim is. Ma már az utóbbiak miatt se sírnék. Igazából soha sem egy könyvtár táplált, és soha sem az enciklopédiák, még a szakkönyvek sem igazából, hanem mindig volt (és maradt is) egy-egy tanítóm, akivel viszont lelki kapcsolatba is léptem: Szent Ferenc atyánk, Lisieux-i Szent Teréz, majd Avilai Szent Teréz, John Henry Newman, Prohászka Ottokár... Naponta leülök valamelyik lábához, már nem is a könyveikhez. Mint az élő Egyház élő tagjaival állok velük személyes kapcsolatban.

Van aztán egy sereg jó könyv, de azok hatásukban ezekhez nem mérhetőek: illetve mestereim maradnak a mérce. Az ő világukba fogadom be, asszimilálok azt, amit másutt olvasok, vagy kivetem magamból, ha meg nem is vetem.

Szűk világ? Meglehetősen, de ezek szellemi óriások, hatalmas univerzumok. Az ő könyveiket se vinném a végső exodusban; az a bizonyos kis tárgy is ki fog égni a kezemből, hiszen Odaát a szeretetnek nem szimbóluma lesz, hanem maga a szeretet tölt be mindent.

Az Eucharisztia azonban úti eledel, viatikum. Benne minden földi szeretet (amely Benne fogant) megtalálja éltető központját, gyökereit. A viatikummal úgy megyünk át ebből a világból a másikba, hogy mindazokat magunkkal visszük, akiket szerettünk Őbenne, különösen azt, akit a legjobban szerettünk, mert az Eucharisztia egyben valamiképpen maga az Egyház – és benne a dicsőséges Egyházzal is kapcsolatban vagyunk, mielőtt színről színre találkoznánk abban a roppant nagy és sietős végső exodusban, amikor tűzben olvadnak meg az egek. Az Eucharisziát magammal (magamban) viszem. Még saját magamból sem marad más, mint ami az Eucharisztikus Krisztusban vagyok. Ő a szőlőtő, és a szőlővessző vagyok rajta, a halál tövig levág engem és eléget, de utolsó kis rügyem Benne marad. Az Eucharisztia maga az Exodus, Tranzitus, az Egyház átmenetele ebből a világból a másikba. Nem hiába beszél a mi Urunk a pusztai vándorlásról, amikor az Élet kenyérének nevezi magát: „*Aki engem eszik, örökké él.*”

Elégő világ! Minden elég, de a Föltámadottal való kapcsolatot nem érintik a lángok, csak hátra ne nézzek!

fr. Barsi Balázs O.F.M. (naplótöredékek, Szécsény, 1994. okt. 2.)

Szent Claret Antal-Mária elmélkedése

szentségimádáshoz

Szól az Úr: Gyermekem, hogy kedvemben járj, nem szükséges sokat tudnod; elég, ha engem igazán szeretsz! Beszélj velem egészen bizalmasan, akár a legmeghittebb barátoddal!

Van talán valakid, akit ajánlani szeretnél? Hogy hívják szeretteidet, testvéreidet, barátaidat, elöljáróidat? Mindegyiket a nevéen említsd meg, mit szeretnél, hogy tegyek az érdekükben? Kérj sokat, igen sokat; én nagyon szeretem a nagylelkű szíveket, akik mások kedvéért magukról szinte megfeledkeznek! Nevezd meg azokat a rászorulókat, akiken segíteni szeretnél; a beteget, akiket szenvedni láttál; a bűnösöket, akiket megtéríteni szeretnél; azokat, akik ellenszenvvel vannak irántad, s akiket szeretnél megnyerni! Említsd meg kedves halottaidat, s én megenyhítem fájdalmaikat! Mindezekért mondj buzgó imát: figyelmeztess ígéreteimre, hogy az én nevében mondott imádságokat meghallgatom!

Nincs szükséged valami kegyelemre? Ha kedved tartja, készíts hosszú jegyzéket lelki szükségeidről, aztán jöjj, és olvasd fel előttem. Mondd el őszintén, milyen érzékies, büszke, érzékenykedő, önző, gyáva és lanyha vagy!

Szegény gyermek! Ne borzadj vissza; számtalan szent van mennyországban, akik éppúgy terhelve voltak hibákkal, mint te, de hozzám fordultak, és lassan-lassan megszabadítottam őket.

Kérj bizalommal testi-lelki javakat is; egészséget, értelmet, jó előmenetelt! Én mindent megadhatok, meg is adok, ha lelked üdvösségére hasznos. És mit akarnál éppen most, gyermekem? Hiszen tudod, mennyire a javadat akarom! Nincs kívánnivalód? Mire gondolsz most? Mit szeretnél? Akarnál tenni valamit szeretteidért vagy tán másokért?

Gondolsz-e velem és az én tiszteletemmel? Nem akarnál valami jót tenni azokért, akiket szeretsz, de akik énrám nem gondolnak? Mondd el, mi van leginkább szíveden; mik az indítóokaid; mik az eszközök, amiket alkalmazni akartál? Ha célhoz nem jutsz, panaszold el nekem, s én megértetem veled, hogy mi az oka! Kit szeretnél megnyerni ügyednek? Én vagyok a szívek Ura, gyermekem, úgy hajlítom őket, ahogy nekem tetszik! Melléd állítom azokat, akikre szükséged lesz, bízzál bennem!

Vannak ellenségeid? Add elő őszintén bánatodat! Ki sértett, ki bántott meg? Emlékezzél az én ellenségeimre! Ugye nem vagy ártatlanabb nálam? Ellenségeid sem rosszabbak, mint az enyéim voltak. Gondold meg ezt, és meg fogsz bocsátani mindenkinek! És én megáldalak érte!

Félsz valami szerencsétlenségtől? Van valami határozatlan aggodalmad, amely minden ok nélkül gyötör? Bízd magad teljesen Gondviselésemre! Íme, én itt vagyok, mindent látok; nem foglak elhagyni!

Vannak a környezetemben olyanok, akiknek szíve már nem olyan odaadó irántad? Vannak talán, akik hibádon kívül elhidegültek tőled, idegeinek hozzád? Imádkozzál értük, s én visszavezetem őket hozzád, ha ugyan üdvére válik lelkednek!

Nincs-e valami örvendetes közölnivalód? Miért ne részesítenél engem örömdobban? Mondd el, mi vigasztalt meg, mi örvendeztetett meg tegnap óta? Tán valami látogatás, valami levél vagy emlék, amit kaptál? Vagy kísértéseidnek tudtál ellenállni várakozáson fölül? Mindezt én készítettem számodra, gyermekem! Miért ne lennél érte hálás? A hála új jótékonyságra indít. A jötevő szívesen hallja, hogy megemlékeznek jótéteményeiről.

Nem ígérnél-e meg újra egyet-mást? Tudod, hogy szíved mélyében olvasok; az embereket rá lehet szedni, engem nem; légy tehát őszinte. Elhárítottad-e, hogy kerülöd a bűnre vezető alkalmat, hogy azt a bizonyos valamit, ami rosszra vezet, eltávolítod? Hogy azt a könyvet, amely felizgatja képzeletedet, többé nem olvasod? Hogy azzal az ismerősséddel, aki zavarja lelked nyugalmát, teljesen szakítasz?

Akarsz-e ezentúl barátságos, szeretetteljes lenni azok iránt, akik megbántottak?

Jól van, gyermekem, most menj, láss dolgod után! Légy hallgató, engedelmesebb; légy alázatos, szeretetteljes! Szeresd nagyon a Szeplőtelen Szent Szület, hisz ő az én édesanyám; szeresd védőszentedet és őrangyalodat! Holnap jöjj el ismét, s hozz magaddal még odaadóbb, még szeretőbb szívet! Holnap új kegyelemem, új áldásom lesz számodra!

Amikor az Oltáriszentséghez közel vagyunk, és nagyon szeretnénk találkozni Vele, de nincs, aki megáldoztasson, akkor a következő imádkozhatjuk (lelki áldozásként):

Szeretnék magamhoz venni, Uram,
ugyanazzal a tisztasággal, alázattal és áhitattal,
amellyel téged a Szentséges Szűz, az Angyalok Királynője befogadott,
és azzal a lelkülettel, odaadással, ahogy a szentek tették. Amen.

(Az itt közölt anyaghoz hasonló fordítást jelentettünk meg egy „leprellón” a Tengernek Csillaga IV/3. száma mellékleteként – a szerkesztő)

Szókefalva

2003. június 17-én (tizenhatodik nyilvános jelenés és üzenet)

Szűzanya: Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Rózsika: Mindörökké Ámen. Jó, hogy eljöttél! Szűzanyám, szeretett Szűzanyám! Jó, hogy eljöttél! Felajánlom a Te Szívednek az itt jelenlévő összes papokat, és azokat is, akik nem tudtak eljönni; az összes zarándokokat családjaikkal, bajaikkal, nehézségeikkel és fájdalmaikkal. Segítsd őket, mert Te tudod, hogy mire van szükségük.

Szűzanya: Elfogadom őket. Nehéz idők várnak rátok.

Rózsika: Tudom, Szűzanyám. Nem kérdem, hogy mikor lesz, mert tudom, hogy nem mondd meg.

Szűzanya: Nemsokára.

Rózsika: Szűzanyám védj meg, őrizd meg minket minden rossztól, minden nehézségtől. Segítsd ezt a falut, és az egész Földgömböt. Mutasd meg az utat, amelyen Szent Fiam felé mehetünk.

Szűzanya: Tartsátok meg (éljétek meg) üzeneteimet és megtaláljátok az utat Szent Fiam felé.

Drága gyermekeim! Köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat ezen a leányomon keresztül.

Drága gyermekeim, meghívlak benneteket újra az imára és a böjtre, mert böjttel és imával állíthatjátok meg a természeti katasztrófákat. Az én Szent Fiam mondta: ahogy a virágnak szüksége van a vízre, úgy nektek is szükségetek van az imadásra és a szeretetre. Szeressétek, szeressétek egymást drága gyermekeim, ne gyűlölködjétek. Ne féljétek, én veletek vagyok, legyetek készen. Mindnyájatokat védő palástom alá helyeztek. Már sokszor megígértem nektek. Ne féljétek.

Jönni fogok újra 2003. október 2-án ugyanebben az órában.

Rózsika: A Szűzanya az Ő különleges anyai áldását adta a zarándokokra, és a Miatyánk imádkozása alatt a jelenés véget ért.

A Szűzanya 2003. október 2-i jelenésére – Kemenes Gábor atya vezetésével – zarándokcsoport indul. Az autóbusszal történő utazásra jelentkezni lehet Dr. Wölfl Józsefné 1-205-7016 (üzenetrögzítővel is rendelkező) telefonszámán.

Érdemes figyelni

Gödöllőről érkezett a Tengernek Csillaga szerkesztőségébe az az olvasói levél, amelynek írója gyakori jelenségre hívja föl a figyelmet és kéri a tanulság minél szélesebb körben történő közzétételét. Köszönet ezért a levélért, mert jó ügyet szolgál.

A pénz uralta mai világban az őszinte vallásosságon is nyereszkedni akarnak egyes lélektelen kufárok. Főként a karácsonyi ünnepek előtt, de máskor is, az év folyamán. A világi könyvkiadók nagy mennyiségű, tetszetős külsejű, vallásos tartalmú könyvet hoznak forgalomba. Regényektől az elmélkedésekig, biblikus értekezésektől a torinói lepel körüli kutatások taglalásáig széles skálán mozognak a csillogó külsejű művek, amelyek tartalma azonban megbízhatatlan. Hiába a művészi borítón Krisztus arca valamely nagy festő ecsetéből, ha a szövegben a szerző megkérdőjelezi vagy egyenesen tagadja Jézus Krisztus istenségét. A jámbor vásárló talán karácsonyi ajándéknak szánja a szép könyvet, s csak utóbb jön rá, hogy lélekmérgező irodalmat kapott a pénzéért. Ezért *ajánlatos csakis katolikus egyházi kiadó által fémjelzett könyvet venni*, akár magunknak, akár ajándékba.

A Tengernek Csillaga olvasói pedig mondják ezt el, adják közre baráti körben, hogy a kívül szép, de belül hazug, tehát rossz könyveknek ne legyen vevőjük.

Török József, történész, teológus

Mária-kegyhelyek

Csicsó

A Tolna megyei Hőgyész és Szakály községek között félúton, a Kapos völgye fölötti szőlőhegy oldalában fekszik egy árnyas ligetben a csicsói kegykápolna. Keletkezése összefügg a környék sváb falvainak 18. Századi betelepítésével, s azzal, hogy az új hazába érkezők magukkal hozták a tipikus német kultusznak tekinthető passzai Mariahilf (Segítő Boldogasszony) kegyképének tiszteletét. Az első kis kápolnáról és remetelakról a legkorábbi említés 1731-ből származik. A mai templomot 1745-ben Hőgyész földesura, Anton Mercy d'Agenteau emeltette a Szentháromság és a Szűzanya tiszteletére, s ebből a kettős titulusból ered a barokk oltár különlegessége: a Mária-kegykép mögött egy nagyobb, a kor népi áhítatában szintén fontos szerepet játszó Szentháromság-kép látható. Az alapítót később a kápolna kriptájában helyezték örök nyugalomra. A hely kiválasztásának legendája szerint egykor a grófi konda túrta ki itt a földből a Szűzanya képét vagy szobrát, s ott, ahol ez történt (a mai kápolna tövében) forrás fakadt. Bár az elbeszélés az alapításnál későbbinek tekinthető, emlékét máig őrzi a kápolnában elhelyezett kis Mária-szobor és a szentkút.

Az alapítás másik legendája szerint a kegyhely akkor keletkezett, amikor a mai andocsi kápolnát eredeti helyéről, Kalocsáról szállító angyalok félúton itt pihentek meg. Ez a történet egyébként a híres loretoi kegyhely legendájának változata, hiszen az ottani „Mária-házát” is angyalok vitték a Szentföldről Itáliába, s közben ők is megálltak az Adriai-tenger partján, Tersattóban (ma Trsat Fiume/Rijeka mellett Horvátországban). Csicsót mindenesetre e legenda alapján ejtették útba a kalocsai zarándokok Andocs felé tartva, és az andocsiak is ezért keresték fel.

Csicsó a 18. Század második felére a környék sváb és magyar falvainak kedvelt búcsújáróhelye lett. Igaz a két népcsoport búcsús szokásaiban jelentős különbségeket fedezhetünk fel: míg a németek a kegykápolnának, addig a magyarok inkább a szentkútnak tulajdonítottak csodatévő erőt, míg a németek az „ő Mariahilf-képükhöz” Mária nevénapján, addig a magyarok az oltárkép okán Szentháromság vasárnapján

zarándokoltak ide. Csicsóra máig ez a két ünnep vonzza a vidék katolikusait, sajnos – a kitelepítések miatt, no meg a hely nehéz megközelíthetősége miatt is – fogyatkozó számban. Pedig a vadgesztenyefákkal és hársakkal övezett kis kápolna érdemes lenne arra, hogy ismét Tolna megye hitéletének egyik központja legyen.

Gárdonyi Máté

Wies

Németországban, az Ammer és a Lech folyók közötti, enyhén hullámos mezőn, messziről jól kivehetően áll Wies barokk stílusban épült temploma, világos sárga falaival még a szürkületben is hívogatóan. A kegyszobor történetét hiteles irat rögzíti a következőképpen: „1730-ban Steingaden címzetes apátja a nagypénteki körmenetet ékeesebbé teendő, elhatározta, hogy a szenvedő Krisztusról hordozható szobrot készített. Ketten faragták ki azt a 140 cm magas szobrot, amely a megkorbácsolt, szenvedő, megbilincselte Üdvözítőt ábrázolja. Három évben (1732–1734) papság és hívek tömege a szobrot áhitattal vitte magával a nagypénteki körmeneten. Azonban egyesek túl fájdalmasnak, szívfájdítóknak találták és ezért a szobor a körmenetből kimaradt. Egy jámbor asszony, Maria Lorg megszerezte a szobrot és a Steingadentől órányi járásra álló tanyájára vitte.

A Megváltó szobra ott, 1738. július 14-én könnyezett többek előtt, olyan bőségesen, hogy a könnyeket kendővel törölték le. Steingaden címzetes apátja, Hyazint Gassner eleinte kételkedett a csodás jelenségben, majd egy év múlva engedélyezte egy nyitott kápolna építését. A kápolna öt év alatt épült föl, 1744. március 17-én fölszentelték és bemutatták az előszentmiseáldozatot. A környékbeli parasztok mellett hamarosan megjelentek a cseh, magyar, francia, olasz zarándokok az első csodálatos gyógyulások hírére s már két év múlva letették az új templom alapkövét. Az elkészült szentélybe 1749. augusztus 31-én vitték át a kegyszobrot, miközben folytatták az építkezést 1757-ig. A kegyszobor üvegezett fülkében áll a vörös márványoszlopos főoltáron. A hívek szokása egész esztendőn keresztül zarándokol a kegyhelyre, hogy a Megváltó szenvedéseiből erőt merítsen és kegyelmekben gazdagodjon.

Török József, történész, teológus

A r ó z s a f ü z é r

A teljes rózsafüzér

Az utóbbi hónapok üzenetei, de az elmúlt idők csütörtöki üzenetei is a legelső üzenetre vonatkoznak. Emlékeztek, az első üzenet a következő: „Béke”. A Szűzanya így szólt: „Én a Béke Királynője vagyok, azért jöttem, hogy békét hozzak a világnak”.

Azonban a béke eléréséhez meg kell térni, hinni és böjtölni. Részünkre nagyon fontos az augusztus 14-i, Szűz Mária mennybemenetele vigíliáján kapott üzenet. (1984. aug. 14., Ivánnak adott üzenet: „Azt kívánom, hogy ezekben a napokban mindenki annyit imádkozzék velem, amennyit csak tud. Továbbá azt kívánom, szerdánként és csütörtökönként szigorúan böjtöljenek és minden nap imádkozzák el az örvedetes, fájdalmas és dicsőséges rózsafüzért és elmélkedjenek a titkokról”.) A Szent Szűz Ivánnak jelent meg otthon, az ima után. Ez rendkívüli jelenés volt. Nem várta a Szűzanyát. Mégis, az ima után megjelent neki és azt kérte, hogy ebben az időben mindenki hetenként kétszer böjtöljön és valamennyien imádkozzák a teljes rózsafüzért éspedig naponta. Ez annyit jelent, hogy a rózsafüzér mindhárom részét, az örvedetest, a fájdalmast és a dicsőségest.

Ebből az üzenetből látható, mit kíván tőlünk a Szűzanya. Először hét Miatyánkot kért tőlünk és tudjuk, hogy ez csak a kezdet volt. Kezdet volt abban az értelemben, hogy egy Hiszekegyet és hét Miatyánkot minden kifogás nélkül elimádkozhattunk.

Úgy gondolom, ez nem jelentette az ima egyszerű felmondását. A Hiszekegynek sokkal mélyebb értelme van: az Istennek való naponkénti odaadást jelenti.

Ti tudjátok, tudnotok kell, hogy a jelenések soha sem képeznek új kinyilatkoztatást. Tartalmilag tehát semmi újat nem szabad a jelenésektől várni. A jelenéseket mindig új impulzusnak kell tekinteni, hogy megtegyük mindazt, ami már ismert. Ha tehát „béke, megtérés, hit, ima, böjtölés, a szentiségeknek megfelelő élet és a havonkénti gyónás” a kérés tárgya, akkor azt eredeti üzenet gyümölcseinek kell tekinteni, amelyet már legkevesebb 2000 éve ismerünk, mert az első, amit feladatul tűz ki nekünk, a követ-

kező: „Térjete meg, tartsatok bűnbánatot, higgyetek az evangéliumban. A mennyek országa közel van!”

A jelenéseknek mindig az impulzus a praktikus része. Az első impulzus: „hiszek”, és ez annyit jelent, hogy minden nap Isten mellett döntünk.

Minden este hét Miatyánkot imádkozunk a látnokokkal. De ez az ima nem más, mint az ABC, amellyel újból kezdjük tanulni az olvasást. Ha azonban olvasni tanul az ember, akkor valóban olvasni kell. Ez azt jelenti, ha elkezdjük imádkozni, továbbra is imádkoznunk kell és imáinkat növelni. Az imádság nem egyéb, mint *az Úrral élni*.

Mi, akik az augusztus 14-i üzenetre gondolunk vissza, amelyben azt mondta nekünk, hogy a teljes rózsafüzért imádkozzuk, tudjuk, hogy mit kíván tőlünk a Szűzanya. Azt akarja, hogy megszakítás nélkül, állandóan imádkozzunk.

Megmagyarázom ezt. Ha azt kívánja tőlünk, hogy naponta mondjuk el a teljes rózsafüzért, ez nem csupán annyit jelent, hogy napi félórai szabad időben, amilyen gyorsan csak lehet, elmondjuk az Üdvözlégyeket azzal az elgondolással, hogy eleget tettünk az üzeneteknek. Nem! Ennek az imádnak egészen más az értelme. Mind a tizenöt titkot (a teljes rózsafüzért) elmondani azt jelenti, hogy közel vagyunk Jézus életének titkaihoz, a megváltás és Mária életének titkaihoz.

ha az üzenet szellemében akartok imádkozni, ahhoz nem is a ráfordított idő a legfontosabb, és hogy ezalatt el is mondjátok, hanem, hogy más magatartást kérnek tőletek. Így például, reggel, ha nincs időtök imára, mondjátok el az öröndes rózsafüzér egyik titkát. A Szűzanya azt mondja: „Kész vagyok akaratomat teljesíteni. Megértettem, mit akarsz tőlem. Kész vagyok, vezess engem”. Ez az első öröndes titok.

Ha el akarjuk mélyíteni imánkat, akkor az ígét a szívünkbe kell zárni, hogy a szívünkben is megnövekedjék a készség mindennap keresni Isten akarátát és annak megfelelően cselekedni mindennap. Amikor lehetővé tettük, hogy az ige a szívünkbe hatoljon és a kegyelem folytán készség támad szívünkben Isten akarátának a keresésére és annak megfelelő cselekedetekre, akkor tíz Üdvözlégyet imádkozhatunk saját magunkért, családunkért és munka- vagy iskolatársainkért. A napi első ösztönzés tehát a következő: „A Te akaratomat akarom keresni és a Te akaratom szerint cselekedni”.

Ha folytatni akarjátok az imát és a Szent Szűz üzenetének eleget akartok tenni, úgy például a következő titkot imádkozhatjátok: hogyan látogatta meg Mária rokonát, Erzsébetet? Mit jelent ez számunkra? A Szűz-

anya figyelmes felebarátaival szemben, megérzi annak szükségleteit és meglátogatja azokat, akiknek szükségük van az ő idejére, szeretetére. *Örömet szerez* Erzsébetnek. Számunkra ez egészen konkrét indítás. Imádkozunk naponta, hogy mi is készek legyünk ilyen cselekedetre, időnk azoknak szentelni, akiknek szükségük van ránk, ezt észrevenni, segíteni és örömet szerezni.

Ilyen módon lehet minden titkot elmélyíteni. És ha mindezt egész napon át, mindenkor 5-10 percig csináljuk, akkor készek vagyunk, közel vagyunk a titkokhoz és mindig újabb indítást nyerünk arra, hogy az Úrral éljünk. És ez az üzenet legfontosabb eleme.

Ha békét akarunk, imádkoznunk kell! De az imádság csak eszköz arra, hogy ismét megtaláljuk békénket, hogy ismét találkozzunk az Úrral.

Meg vagyok győződve róla, hogy a Szűzanya nem azért kér annyi imát tőlünk, mert az időnk akarja lopni, hanem azért, mert Jézushoz, az Úrhoz akar vezetni minket. Ez tehát közvetett felhívás a Szentírás olvasására, a rózsafüzér is mindig meditálásra alkalmas ima, bibliai ima. Nem lehet tehát megfelelően elmélkedni a rózsafüzérről, ha nem ismerjük ki magunkat a Bibliában.

Minden csütörtökön megajándékozza a Szűzanya a közösséget és mindenki mást egy üzenettel: „Kedves gyerekek! Szükségem van imátokra. Ha valaki megkérdezi, miért van szükség ilyen sok imára, akkor azt mondom nektek, nézzetek körül, mi történik a világban és sok bűnt fogtok látni. A bűn uralkodik a világban, a Földön, imádkozzatok, hogy Fiam győzzön” – mondta a Szűzanya az utolsó alkalommal.

Még egyszer elismételhetjük a Szent Szűz kijelentését: „Ne kérdezzétek, miért van szükség olyan sok imára! Olyan sok bűn van a Földön”. Ő felkért minket, segítsünk tervének véghezvitelében, amelyet velünk kezdett el és amely az egész világot érinti.

Az idén nyáron kapott üzenetek közül kettő rendkívül fontos, és pedig a júliusi és az augusztusi, amikor ismét azt mondta: „Az ördög meg akarja zavarni terveimet, de én kérlek titeket: imádkozzatok. Kérni fogom Fiamat, hogy győzzön”. (1984)

Vigyázzatok, ha valaki azt mondaná: „Honnan vegyek annyi időt, hogy a teljes rózsafüzért elimádkozzam, vagy, hogy ima közben a titkokon elmélkedjem”. Én mondom nektek, hogy van rá időnk, de *gyakran nem ismerjük fel az ima értékét és azért mondjuk, hogy nincs rá időnk.*

Már tegnap is mondtam, hogy mindazok, akik dohányoznak, időt találnak arra, hogy naponta 20, 30 vagy 40 cigarettát elszívjanak. Így, ha azt

mondjuk, nincs időnk imádságra, becsületesebb lenne azt mondani, hogy nem látom az ima értékét. Azonban ez az Anya felhívása, olyan felhívás, amely békét hoz számunkra. Úgy gondolom, ha békét akarunk, időt kell találnunk az imádkozásra.

Nemrég a következő üzenetet kaptuk: „Kedves gyerekek, ima nélkül nem nyerhetitek el a békét. *A kereszttől imádkoztatok sokat a békéért*”. Ez az üzenet szoros kapcsolatban volt a keresztfelmagasztalásának ünnepével, amit múlt vasárnap ünnepeltünk (ezt az ünnepet hagyományosan a Szűzanya születésnapja utáni vasárnapon tartják). Mindenesetre, mindannyiunknak szól a meghívás: „imádkozzatok minden nap a békéért a kereszttől”.

Slavko Barbaric, 1984. szept. 15.

Annyi mindenre van időnk, ami nekünk fontos, pedig az Isten szemszögéből inkább romboló, mint építő. Az imádságra szánt idővel pedig hadilábon állunk.

Sokszor úgy gondoljuk, hogy jár nekünk egy kis lazítás, azért nézünk végig esetleg egy erkölcsileg is „lazító” művet, filmet. Annyi mindennel foglalkozunk, és közben tulajdonképpen csak menekülünk a fontosabb, Istennek inkább tetsző, de odafigyelést, esetleg felelősség-vállalást is igénylő cselekedetek elől.

Komoly csábítás a szenvedélyekre szánt idő. Például reggel fontos, hogy a kávé elkészítsük és megigyuk, de nem fontos, hogy öt perc imával indítsuk a napot. Fontos, hogy időt, pénzt szánjunk a média által ügyesen ébren tartott ösztönös vágyaink kielégítésére (édesség, alkohol, cigaretta stb), mintsem önuralom gyakorlás kíséretében az Úr felé fordulnánk rövidebb, hosszabb imával. (Fogolykiváltó Boldogasszony ünnepe: szeptember 24., ekkor is eszünkbe juthat imádkozni a szenvedélyek rabjaiért.)

Slavko Barbaric atya gondolatai alapján újból kézenfekvő, hogy egyre inkább figyelmeztessük egymást, hogy legalább a hét egyik napján az esti TV nézés helyett az otthon levő családtagok együtt imádkozzanak a családért, a plébániáért, a hazáért, a világ békéjéért.

A szerkesztő

***

A rózsafüzér imához ajánljuk a nemrég megjelent „Szentolvasó szentképek” című kiadványunkat. Ez gyerekrajzos szentképeket és képenként 3-3 rövid elmélkedési anyagot tartalmaz, mely komoly lelki segítséget adhat az Isten felé vezető úton.

Himnusz a szent angyalokról

*Krisztus, te fénye a szent angyaloknak,
emberi nemnek ura és vezére:
add, hogy a mennyet birtokoljuk egykor
jószágod által.*

*Szent Mihály angyalt, békességnek őrért
küldd el a mennyből néped oltalmára,
fordítsa jóra erős karja által
minden ügyünket.*

*Gábrriel angyal, erősséges Hírnök
űzze el tőlünk ősi Ellenségünk,
jöjjön e házba, látogasson minket
szent templomodban.*

*Ráfael angyal, üdvösséges Orvos
jöjjön el hozzánk, hadd gyógyítsa lelkiünk,
óvja a gyengét, irányítson minket
vándorutunkon.*

*Légy velünk, kérünk, asszonyunk, Szűz Mária,
s angyali rendek dicső sokasága,
mellettiünk álljon szentek társasága
és pártfogása.*

*Adja meg mindezt Atya, Fiú, Lélek,
Szentháromságban egylényegű Isten,
kinek visszhangzik örökké a földön
nagy dicsősége. Amen.*

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

H. Newman: Szeretetreméltó Anya	1
Damaszkuszi Szent János: Kisasszony napjára	2
Kegyelmek Anyja	5
Negyedszázad	5
II. János Pál pápa: Fájdalmas Szűzanya	6
Szent Szorfóniusz: A Szent Kereszt tisztelete	7
Istennek gondja volt rá	9
Barsi Balázs: Szeretlek szent Őrzőangyalom	12
Gobbi atya: Veletek a harcban	13
Szent Mihály segít	15
Barsi Balázs: Nagy lehetőségek	16
Szent Claret Antal-Mária elmékedése	19
Szőkefalva, június 17.	21
Török József: Érdemes figyelni	22
Mária kegyhelyek	
Csicsó	23
Wies	24
Rózsafüzér	
A teljes rózsafüzér	25

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Wies – kegyeszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány

bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243